

Služba posilování druhých

David Wilkerson May 1, 2006

Některé křesťané mají tendenci přemýšlet o apoštolu Pavlovi, vzhledem k jeho mocným dopisům a jeho úžasné službě, jako o super hlovku. Ale kdyby Pavel nebyl ze stejného masa a krve jako my – kdyby nebyl předmětem stejných pokušení a zkoušek – neměl by církvi co říci. Všechny jeho epistoly by byly napsány zbytečně.

Pravdou je, že mnoho ze svých dopisů Pavel napsal v průběhu těch nejobtížnějších období svého života. Církvi v Korintu otevřeně přiznal, že zažívá záhy hlubokého utrpení a bolestných duševních muk: „...ve všem ssoužení jsme byli; zevnitř boje, vnitř strachy“ (2. Korintským 7:5). Když to psal, byl tento veliký apoštol v Makedonii, kde procházel pocity deprese, sklíčenosti, bezmoci a úplného odmítnutí církvi.

Jak se Pavel do takového stavu dostal? Podívejme se na pozadí jeho situace. Pavel právě napsal svou první epistolu Korintským, ostré pokárání, zamýšlené k nápravě nemorální situace v církvi. Aťkoli jeho dopis obsahoval nesnadné poselství, psal ho Pavel v slzách a s úzkostí v srdci.

Důvodem napsání tohoto dopisu byl ohavný skutek smilstva, který v církvi přehlíželi. Pavel Korintským napsal: „Jste nadutí pýchou, odmítáte se kát za tak otevřený hřích, který mezi vámi je. Nesoudili jste tuto situaci spravedlivě. Měli jste toho, kdo ten hřin spáchal, vyloučit z vašeho společenství, dokud nevidíte opravdové pokání.“ Pavel jim nařídil, aby „vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše“ (1. Korintským 5:5).

Bylo to silné, nepřijemné a tvrdé poselství. A po nějakou následující dobu Pavel litoval, že ho poslal (viz 2. Korintským 7:8). Opravdu, od toho dne se Pavel trápil, jak na to asi Korintští zareagují. Co když jeho motivy pochopí špatně? Poznají, že psal dopis v lásce, s hlubokou obavou, kam se církev řítí? Později jim napsal: „Neříkám to k vašemu odsouzení“ (2. Korintským 7:3).

Vím, jak se Pavel cítil. Po léta jsem podle Pánových instrukcí a skrze jeho Slovo musel přinášet to, co by někdo mohl nazvat tvrdým poselstvím. Potom jsem v mučivé úzkosti ležel na své tváři a modlil se: „Pane, nepřehnal jsem to? Tvé Slovo říká, že nemáme kritizovat spravedlivé nebo žehnat hříšníky. Řekni mi, nezranil jsem tím poselstvím tvé spravedlivé?“

Pavel také užil, že se do Korintské církve vplížili falešní proroci a zpřesobili, že ostatní opovrhují jeho utrpením. Ve skutečnosti o něm tyto lidé říkali: „Kdyby byl doopravdy s tímto mužem Bůh, proč by se na něj valila všechna ta hanebná potupa? Proč by Pavla uvrhli do vězení? A jak by mohl nějaký Boží muž říci, že si ‚zoufá, zda přežije‘? Nechápeme, jak může být hlovka, který se modlí, tak často napadán a tak ponižován. Kdyby měl Pavel opravdovou víru, nemohl by zažívat taková utrpení.“

Taková obvinění dopadají i dnes na zbožné služebníky, kteří prožívají utrpení a potupu. Jak často jsem slyšel nějakého křesťana mluvit o druhém: „V jeho životě musí být něco špatného, když prochází tolika zkouškami a trápením.“ V Pavlově případě to byla věc jeho kritiků, kteří chtěli uštípnout z jeho duchovní autority.

Ale Pavel řekl, že toho nelituje, když Korintským poslal dopis. Místo toho poslal svého duchovního syna Tita do Korintu, aby jim vysvětlil smysl toho poselství: „Řekni lidem, že je miluji a nechci jim ublížit, ale že s tou situací je

nutné jednat. Potom se setkáme v Troady a řekneš mi, jaký měl můj dopis úinek.“
Když psal Pavel svůj druhý dopis Korintským, byl tu ještě větší důvod pro jeho ustaraného ducha

Poté, co vyslal Tita na jeho misi, vydal se Pavel do Troady, cestou se zastavil v Efezu. Běh tu skrze Pavla mocně jednal a jeho pomazané kázání pohnulo zástupy. Mnozí, kdo slyšeli jeho kázání, spáchali domy, aby přinesli své okultní knihy, potom se shromáždili v centru města, aby je na ohromné hranici spálili.

To však vzbudilo zlou krev mezi efezskými stříbrotepci, kteří vydávali především na výrobu sošek bohyně Diany. Najednou viděli, že jejich živobytí mizí, přimo jim před očima, v ohni. Tak vzpláli hněvem proti Pavlovi, obvinili ho z náboženského fanatismu a řekli, že chtějí zničit jejich uctívání. Obvinění jako jiskra zapálilo ohromnou vzpouru a Pavel jen tak tak vyvázl životem. Když později napsal, že „ztrácel naději, že přežije,“ mluvil o tomto incidentu. „Myslel jsem, že mě zabijí.“

Nejsme si jisti, co ještě se stalo v Efezu, protože Pavel nám to neříká. Všechno, co víme, je, že kvůli tomuto zážitku „jsme byli nadměrně přetíženi, nad naše síly, takže jsme ztratili i naději na život.“ (2. Korintským 1:8). Opravdu, Pavel mluvil o tom, že byl pronásledován, nepochopený, sklíčený na duchu. Teď, když mířil do Troady, toužil vidět svého zbožného syna v Kristu Tita, který mohl pozvednout jeho ducha. Pavel mohl Titovi otevřít své srdce a dozvědět se o úinku svého dopisu.

Ale když Pavel přijel do Troady, Titus tam nebyl. Řekal, až jeho duchovní syn přijde, ale Titus se stále neukazoval. Mezitím se Pavlovi v Troady otevřely dveře ke službě, ale apoštol byl v té době velice unavený a vyčerpaný. „Když jsem pak kvůli Kristovu evangelium přišel do Troady, aťkoli mi v Pánu byly otevřeny dveře, neměl jsem ve svém duchu úlevu, protože jsem nenalezl svého bratra Tita, a tak jsem se s nimi rozloučil a vydal se do Makedonie“ (2. Korintským 2:12–13).

Pavel udělal něco, co předtím nikdy v životě neudělal, něco, co bylo opakem všeho, co kázal. Navzdory tomu, aby sloužil, když měl dveře otevřené, putoval Pavel s vnitřním neklidem do Makedonie. To je obrázek zraněného vojáka Kříže: veliký apoštol byl ubitý, slabý a zničený, upadal do slabomyslnosti v mysli, těle a duchu. Proč? Co Pavla přivedlo do tohoto bodu? Apoštol sám to vysvětluje: „Neměl jsem ve svém duchu úlevu, protože jsem nenalezl svého bratra Tita.“ Byl sám a zoufale potřeboval, aby ho někdo utěšil.

Něco o tom, čím Pavel procházel, znám ze své vlastní zkušenosti i od druhých, kteří stáli před stejnými zkouškami. Satan k nám vždycky přichází, aby zaútočil, když jsme slabí a unavení z boje. Tehdy jsme nejvíce zranitelní a snadnou kořistí pro jeho lži. Věřím, že nepřítel na Pavla zaútočil dvěma ze svých zlomyslných lží. Předně věřím, že mu řekl: „Titus nepřišel, protože tě zavrhnul.“ A potom přišla další lež: „Titus tu není, protože ty už, Pavle, nejsi úspěšný. Šeredně jsi zranil věřící v Korintu a odehnal jsi je. Tvoje služba už prostě nenese ovoce.“ Mohu si jen představit další lži, které Satan vrhal po Pavlovi

Slyším řábla, jak šeptá: „Běh už s tebou není, Pavle. Všichni v Asii tě odmítli. Není tam jediný člověk, který by byl s tebou. I tvůj duchovní syn Titus je naukován pochybnostmi tvých odporců v Korintu.“

„Postav se k tomu řelem, Pavle, ztratil jsi své pomazání. Uvažuj o Apollovi, jeho kázání přitahuje ohromné zástupy. Každý se chlubí, jak je jeho služba úspěšná, zatímco ty ses dotknul jen hrstky lidí. Kde jsi kázal, tam zažaly výtržnosti, a probuzení, která jsi vedl, se nakonec zastavila, podobně jako v Efezu. Nejsi milován a nikdo už tě nepotřebuje. Je jasné, že tě Běh trestá. Někdy jsi zarmoutil Ducha svatého a Běh od tebe vztáhl své ruce.“

Pokud chodíš důvěrně s Pánem, víš velice dobře, řemu Pavel řelil. Satan je otec lži a vlastně ti může právě te posílat stejnou lež, jakou mrštil po Pavlovi: „Všichni tě odmítli. Nemáš žádnou službu, žádné místo v práci na Božím království. Jen zabíráš místo.“ To je lež z pekla.

David věděl, co to je, být přemožen démonickou lží. V Žalmu 140 píše, že se ocitl v „řase války,“ jak fyzicky, tak duchovně. Tento zbožný muž se modlil k Bohu: „Vysvoboz mne, Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného ostříhej mne, kteříž myslí zlé věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce. Naostřuj jazyk svůj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Ostříhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteříž myslí podraziti nohy mé. Poléklí pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léky své mi položili“ (Žalm 140:1–5).

Ale navzdory své situaci se David raduje: „Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v řase boje“ (Žalm 140:7). Zde byla podstata Davidova poselství: „Bože, ty jsi překryl mou mysl, ochránil jsi mě před

démonickou lži. Pekelné mocnosti proti mně nabrousily své jazyky, ale ty jsi překryl mé myšlenky, takže Satanovy lži nemohly zničit můj život.“

Jak Bůh přináší svou útěchu a ožerstvení svému lidu v době jejich sklíčenosti?

Jak Duch svatý povzbudil Pavla? Apoštol sám nám říká: „Ale Bůh, ten, který těší ponížené, nás potěšil příchodem Tita“ (2. Korintským 7:6). Titus přišel do Makedonie s duchem osvobození a Pavlovo srdce se rázem pozvedlo. V tomto společenství proudila Pavlovým tělem, duší a duchem radost, a apoštol napsal: „Jsem naplněn potěšením, přetéká radostí při všem (mém) soužení“ (2. Korintským 7:4). Pavel prohlašoval: „Stále ještě stojím před problémy, ale Bůh mi dal to, co potřebuji k boji. Potěšil mě skrze Tita.“

Bůhem let své služby jsem viděl, jak Boží muži a ženy došli až ke konci svých sil, už víc neunesli, byli deprimováni a úplně zmateni. Trápil jsem se nad těmito drahými bratry a sestrami v jejich bolesti a ptal se Boha: „Oťe, jak se tyto tvé služebníci dostanou ze svého trápení? Kde je moc, která je odsud vyvede? Co jim mohu říci nebo co mám udělat, abych jim pomohl?“

Věřím, že odpověď je právě zde, v Pavlově svědectví. Tady byl muž tak neskutečně vyčerpaný, že už to ani nebyl on. Pavel procházel nejtemnějším obdobím své služby, byl sklíčený jako nikdy. Přesto z toho byl během několika krátkých hodin venku a hýřil radostí a štěstím. Milý apoštol se opět cítil milovaný a potěbný.

Jak se to všechno stalo? Nejdříve se podívejme, co se stalo v Korintu. Když tam Titus přijel, aby se setkal s náboženskými vedoucími, sám byl skvěle ožerstven. V církvi došlo k probuzení, protože se řídili Pavlovými radami a Bůh jim to mocně žehnal.

Kdyby tak mohl Bůh v tu chvíli jen stáhnout oponu a ukázat Pavlovi, co se skutečně děje. Kdyby mohl dosvědčit, že díky jeho poselství tam přišlo probuzení. Viděl by jasně Satanovy lži a uvědomil si, že Boží myšlenky o něm je dobré myšlení, že to vše je součástí jeho plánu.

Teď přišel Titus do Makedonie s povzbuzující zprávou: „Pavle, bratři v Korintu ti posílají ujištění o své lásce! Odstranili hříšné ze svého středu a jednali s falešnými proroky. Nepohrdají už tvým utrpením, ale místo toho se radují z tvého svědectví.“

Toto ožerstvující slovo, přinášené drahým bratrem Titem, okamžitě vytáhlo Pavla z jeho jámy: „Ale Bůh, ten, který těší ponížené, nás [m] potěšil příchodem Tita“ (2. Korintským 7:6). Vidíte tu ten vzor? Bůh používá lidi, aby ožerstvili a posílili lidi. Neposlal anděla, aby ožerstvil Pavla. Útěchu tento muž přijal ožerstvením z Titova ducha, kterého na oplátku ožerstvil duch Pavlov.

Příklad Pavla a Tita ilustruje model, který se objevuje v Písmu

Ve 27. kapitole Skutků byl Pavel na lodi směřující do Říma, když loď zastavila v Sidonu. Pavel požádal setníka, který ho měl na starosti, o povolení navštívit ve městě několik přátel a „Julius přivítiv se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí“ (Skutky 27:3). Zde je další ukázka, jak Bůh používá věci, aby ožerstvili jiné věci.

Vidíme to i v 2. epistoletě Timoteovi, kde Pavel píše o jistém věřícím: „Kéž Pán prokáže milosrdenství Oneziforovu domu, neboť mě často osvobodil a nestyděl se za mě zvěz. Naopak – když přišel do Říma, velmi usilovně mě hledal, až mě našel... A jak hodně mi pomáhal“ (2. Timoteovi 1:16–18).

Onezifor byl také jeden z Pavlových duchovních synů a tak hluboce a bezpodmínečně Pavla miloval, že ho vyhledal v jeho utrpení. Jednou, když byl Pavel ve vězení, procházel Onezifor město a hledal ho, dokud ho nenašel. Jeho motivace byla prostá: „Můj bratr je zraněný. Snášel hrůzy ztroskotání a teď dostává rány od Satana. Musím ho povzbudit.“

Služba ožerstvení samozřejmě zahrnuje vyhledávání těch, kdo jsou zraněni. Slyšíme mnoho řečí o moci v církvi těchto dnů: o moci k uzdravení nemocných, moci k získávání ztracených, moci k přemáhání hříchu. Ale já říkám, že existuje velká, uzdravující moc, která proudí z ožerstveného a obnoveného slova. Deprese, duševní úzkost nebo ztrápený duch může způsobit všechny možné fyzické nemoci, ale duch, který je ožerstvený a povzbuzený – ten, který dodává pocit přijetí, milování a potěbnosti – je hojivým balzámem, kterého je nejvíc potřeba.

Tuto službu ožerstvení můžeme najít i ve Starém zákoně. Když král Saul slídl po Davidovi, byl David vysílený a zraněný, byl nucený dnem i nocí utíkat. Bůhem té doby se cítil odmítnutý jak Božími vedoucími, tak Božím lidem.

Potom, v klíčovém okamžiku, k němu přešel jeho přítel Jonat: „Vstav pak Jonat syn Saulův, přešel k Davidovi do lesa, a posilil ruky jeho v Bohu. A řekl jemu: Neboj se, neboť nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobě“ (1. Samuel 23:16–17).

Toto slovo oběrstvení nemohlo přijít vhodněji. David právě prožíval strašlivé odmítnutí poté, co projevils nezištný skutek laskavosti. David a jeho muži riskovali své životy, aby zachránili místo Cejla a na chvíli zde našli útočiště. Ale později, když byl Saul na postupu, se David modlil: „Pane, nevydají mě tyto lidé Saulovi?“ Běh mu odpověděl: „Ano, odmítnou tě. Hned z místa odejdi.“

Žalm nám zjevuje, v jak bídném stavu David v tu chvíli byl. Jeho duše byla sklíčená a neustále volal: „Bože, kde jsi?“ Uvažujte také o Jonatově bolestivé zkoušce proti jeho zlem posedlému otci. Ale tento zbožný přítel „posilil Davidovy ruky v Bohu“ tím, že mu řekl: „Hospodin je s tebou, Davide, a v Izraeli tě stále milují. Možná to tak te necítíš, ale budeš králem. Tvoje práce právě začala.“

Všechno, co David potřeboval slyšet, bylo: „Běh je s tebou,“ a jeho duch byl okamžitě oběrstven a mohl jít dál. Vidíme tento příklad v Písmu znovu a znovu. Běh neposílá anděla nebo vizi, ale blízkého věřícího, aby oběrstvil své milované.

Pavel nás učí, že v našich mnohých utrpeních je úžasný záměr

Je možné, že uprostřed našeho soužení se dostaneme do nevěry, prázdnoty, že ztratíme všechny naděje a vzdáváme se. Když k tomu dojde, budete zahořklí a zatvrzelí, dokud nebudete svou situaci konfrontovat s pravdou. Vlastně se nikdy ze svého období zmatku a pocitu odmítnutí nedostaneme, dokud nepochopíme, proč Běh tato trápení v našem životě dopustil. Jsem přesvědčen, že pro mnoho ženatých platí: tohle je Boží slovo uzdravení pro tebe.

Když si Pavel sedl k psaní druhého dopisu Korintským, viděl před sebou velké množství lidí, kteří čelili stejnému utrpení jako on sám. Řekl jim: „Chci, abyste věděli, že tato strádání, kterými procházím, mají všechna co dělat s vámi a vašim obdobím utrpení.“

„Ať už tedy jsme souženi – je to pro vaše potěšení a spasení, které se projevuje ve snášení stejných utrpení, která trpíme i my; nebo jsme potěšováni – je to pro vaše potěšení a spasení“ (2. Korintským 1:6). Pavel jim řekl: „Běh si používá moje zkoušky, aby mě naučil způsobu utrpení. Takže, až budete čelit svým vlastním trápením, poznáte, že moje slova k vám mají moc, protože já jsem tím také prošel.“

To bylo nádherné zjevení z Ducha svatého. Pavel si uvědomil: „To je důvod, proč Běh dopustil všechny tyto rány. Duch svatý utiší mou duši a tím mě uzdraví, takže budu moci vyjít, abych potěšil a posilnil druhé v jejich trápení. On nás v našich utrpeních potěšuje, abychom tak mohli potěšit a posilnit ty, kdo také snášejí utrpení, tím potěšením, kterým jsme sami byli potěšeni.“

Dnes existuje přímá lavina knih, audio a video kazet na téma „jak to zvládnout.“ Tohle poselství je vážně nutné a mnoho materiálů přináší užitek, když je využíváno opravdovými, upřímnými, spravedlivými služebníky. Věřím, že se nám Pavel snaží říci: „Jediná slova, která přinášejí pravé oběrstvení a trvalé uzdravení, jsou ta, která vycházejí z toho, co jsme se naučili v našich mnoha utrpeních a strádáních.“

Myslíš, že nemáš žádnou službu nebo použití v Božím království?

Nedávno jsem dostal dopis od bývalé jeptišky, která je dnes služebnicí. Této ženě je 55 let a po nedávno prodělané mrtvici upadla do hluboké deprese. Když se dívala zpět na svůj život, rozhodla se, že si naplánuje svůj pohřeb a napsala si svůj následující nekrolog:

„Ničí manželka. Ničí matka. Po spasení odcizena od své rodiny. Neudělala ve svém životě nic významného. Žila v chudobě. Zemřel opravdový ztroskotanec.“ Měl jsem zlomené srdce, když jsem to četl, hloubal jsem nad smutným pomyšlením přijít k mému Pánu s ničím. Ale pastor dal této ženě kopii mého poselství „Pracoval jsem nadarmo“ a ona mi napsala: „Bratře Davide, vaše slovo mě povzbudilo a posilnilo.“

Nemylte se. Běh si používá lidi, aby oběrstvili jiné lidi. On tolik miluje tento druh služby, že vedl proroka Malachiáše, aby o ní mluvil jako o nejpotebnější práci v posledních dnech. Malachiáš píše, jak za jeho dní Boží lidé budovali jeden druhého osobním ponaučením: „Tedy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytéž mluvili jeden k druhému“ (Malachiáš 3:16).

Kdy p?esn? se to d?lo? Malachiášovo slovo p?išlo v dob? stoupající bezbožnosti, když „ten, což zžirá“ zničil mnoho ovoce v zemi. Boží lid byl čím dál vy?erpan?jší a za?al pochybovat, zda chození s Bohem za to v?bec stojí. Mysleli si: „říkali nám, že se vyplatí sloužit Bohu, poslouchat jeho Slovo a nést jeho b?emena. Ale když se rozhlédneme kolem sebe na pyšné a ty, kdo d?lají kompromisy, vypadá to, že práv? oni jsou šťastní. Honí se za prosperitou, žijí bezstarostn?, užívají si život v plnosti.“

V Izraeli se za?al pohybovat Duch svatý a na lidi, kteří hladov?li po Bohu, p?išel brzy strach a báze?. Rázem se všichni v Izraeli, mladí i sta?í, stali osobními misioná?i. Pobízení Duchem svatým se jeden druhému otevírali, navzájem se vzd?lávali a budovali a pot?šovali ty, kdo byli kolem.

Jsem p?esvd?en, že Malachiášovo slovo o této služb? je zrcadlem, které odráží sou?asn? dny. Dává nám obrázek vyjití Ducha svatého v posledních dnech, kdy Boží lid p?estane pomlouvat a st?žovat si a místo toho bude sloužit povzbuzením. D?je se to po telefonu, dopisem, e-mailem, a osobn? tvá?í v tvá?. A B?h je touto službou tak pot?šen, všechno si zaznamenává. Každé promluvené laskavé slovo, každý napsaný dopis, každé úsilí pot?šit sklí?eného je zaznamenáno v „pam?tní knize.“ A Bible říká, že každý z nás, jehož skutky jsou zapsány, je pro n?j vzácný: „Ti? budou, praví Hospodin zástup?, v den, kterýž já u?iním, mým klínodem“ (Malachiáš 3:17).

Kéž B?h pom?že t?m, kdo si st?žují, že nemají povolání nebo že pro n? nejsou dve?e služby otev?ené. Každému takovému ?lov?ku říká: P?esta? se dívat na svou situaci, p?esta? se vztekat, že jsi uštvaný a vy?erpaný. P?esta? se snažit zalíbit Bohu tím, že budeš plánovat n?jaký veliký ob?tní skutek. Radši vsta? a povzbu? zran?ného bratra nebo sestru.

Bu? Titem pro n?koho, kdo je sklí?ený na duchu. Modli se, abys m?l ducha Onezifora, který vyhledal zran?ného, aby mu p?inesl uzdravení. P?emýšlej o tom: byla ti dána veškerá moc nebes, abys ob?erstvil zran?ného v??ícího, n?koho, kdo pot?ebuje slovo út?chy, které dal B?h jednozna?n? tob?. Ano, jsou lidé, kteří t? pot?ebují, a B?h chce, aby jim tvá minulá út?šení p?inesla ob?erstvení. Takže zavolej dnes n?komu a ?ekni: „Brat?e, sestro, chci se za tebe modlit a povzbudit t?. Mám pro tebe dobré slovo.“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1440/>